

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. P. V.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republiky,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, poštovní schránka 78,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 10. 2018, č. j. CPR-33414-2/ČJ-2018-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, ve znění doplnění, podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 10. 2018, č. j. CPR-33414-2/ČJ-2018-930310-V237, jímž bylo zamítnuto Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 14. 9. 2018, č. j. KRPÚ-167901-47/ČJ-2018-040022-SV-ZZ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 18 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla určena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě, ve znění doplnění, uvedl, že sankce správního vyhoštění a s tím spojeného zákazu vstupu na území členských států Evropské unie je nepřiměřená, tvrdá a neadekvátní s ohledem na závažnost porušení zákona o pobytu cizinců žalobcem. Rovněž považoval vypořádání své odvolací námítky žalovanou za nesprávné a nedostatečné. Žalobce přicestoval na území České republiky neúmyslně a nevědomky cestou z Vietnamu, přičemž zde nelegálně pobýval pouze několik hodin. Dále uvedl, že v jeho případě mělo být zváženo analogické užití § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který uvádí, že „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 6 a 7 se nevydává, jestliže cizinec žádající o mezinárodní ochranu podle zvláštního právního předpisu na území přichází přímo ze státu, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma, a na území vstoupí nebo pobývá bez povolení a sám se bez prodlení přihlásí policii nebo ministerstvu a prokáže závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup nebo pobyt.“ Žalobce nemohl užít výše uvedeného ustanovení, neboť se stal obětí pašeráckého gangu a do styku s českými orgány přišel, až po jeho předání německou stranou. Žalobce však projevil snahu svoji situaci řešit, když bezprostředně po svém umístění do zařízení pro zajištění cizinců požádal o udělení mezinárodní ochrany.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla zamítnout žalobu pro nedůvodnost, neboť žalobní body nejsou opodstatněné. V podrobnostech odkázala na spisový materiál a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a žalobou napadeného rozhodnutí.

Správní spis

4. Ze správního spisu a zejm. z protokolu o výsledku žalobce ze dne 23. 8. 2018 vyplývá, že cílem žalobce bylo dostat se do Německa nelegálně, kde chtěl pracovat a za tím účelem si ve Vietnamu zajistil za úplatu 2 000 dolarů nelegální (převaděčskou) cestu, kterou absolvoval vozem mimo jiné přes území České republiky. V Německu byl žalobce zadržen a vrácen zpět na území České republiky. Žalobce uvedl, že žádným cestovním dokladem, vízem či povolením k pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro Schengenský prostor nedisponuje. Při svém zadržení v Německu uvedl nepravdivě, že je mladší osmnácti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

let, jelikož se domníval, že tak bude moci v Německu setrvat. Na Českou republiku ani na Evropskou unii nemá žádné rodinné či majetkové vazby. Rovněž sdělil, že zde nikoho nezná a nemá prostředky, aby si zde zajistil ubytování či návrat do Vietnamu, kam by se chtěl co nejdříve vrátit.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
8. Námitku nedostatečného vypořádání odvolací námitky žalovanou, tedy nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí shledal soud nedůvodnou, neboť v napadeném rozhodnutí žalovaná podrobně rozvedla, na základě jakých důvodů rozhodla, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházela. Soud zhodnotil, že žalovaná se s předmětnou odvolací námitkou vypořádala dostatečně a v souladu s požadavky na odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, dostupný na www.nssoud.cz). Soud v rámci posuzování námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí neposuzoval, zda žalovaná na základě zjištěného skutkového stavu správně uvážila, jestli v případě žalobce existují některé relevantní důvody pro uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, neboť to je předmětem následujícího meritorního přezkumu.
9. Soud shrnuje, že v daném případě není sporu o skutkových otázkách věci, nýbrž o tvrdosti, adekvátnosti a přiměřenosti uložené sankce vyhoštění a stanovení doby 18 měsíců, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v poměru k závažnosti porušení zákona o pobytu cizinců.
10. Dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky,*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

1. *pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,*

2. *pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

11. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
12. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
13. Dle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
14. Posuzování přiměřenosti uložené sankce vyhoštění a stanovení doby 18 měsíců, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se v tomto případě dle shora uvedených ustanovení rozpadá na dvě složky, a to na přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a na zbylé aspekty přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jež mj. zahrnují i žalobcem namítanou nepřiměřenost uložené sankce v poměru k závažnosti porušení zákona o pobytu cizinců.
15. K první složce přiměřenosti soud uvádí, že žalobce nenamítal, že by napadeným rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého či rodinného života, což nevyplynulo ani ze správního spisu. Žalobce mj. v protokolu o výsledku ze dne 23. 8. 2018 uvedl, že v České republice nemá žádné rodinné vazby, nikoho zde nezdá a rád by se co nejdříve vrátil do Vietnamu. Zjištěné skutečnosti případu tudíž nesvědčí skutečnosti, že správním vyhoštěním a stanovením doby 18 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého či rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
16. Přiměřenost dopadů správního vyhoštění v ostatních aspektech, jako je mj. závažnost nebo druh protiprávního jednání, délku pobytu na území, věk, zdravotní stav, posuzuje žalovaná a správní orgán prvního stupně pouze v případech, kdy tak stanoví zákon, jak vyplývá z § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. V tomto případě takové zákonné zmocnění dáno nebylo a žalovaná neměla povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, mimo výše uvedeného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce dle § 119a odst. 2 citovaného zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Přičemž dle aplikovaného § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 zákona o pobytu cizinců za zjištěného skutkového stavu neměla žalovaná resp. správní orgán prvního stupně, prostor pro správní uvážení a musela vydat rozhodnutí o správním vyhoštění.
17. Uložená doba 18 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla uložena v polovině zákonné sazby 3 roky dle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Doba 18 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

území členských států Evropské unie, není nepřiměřenou s ohledem na zjištěný skutkový stav případu, kdy žalobce naplnil dvě skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, tím, že vědomě pobýval na území bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu (víza). Nadto si s úmyslem nelegálně pracovat v Německu u převaděčů zaplatil převoz z Vietnamu ve skrytu automobilu, vyhnul se hraniční kontrole a při zadržení německou policií uváděl záměrně nepravdivé údaje o svém věku ve snaze získat výhodnější pozici pro setrvání v Německu.

18. K námitce žalobce, že měla žalovaná ve prospěch žalobce analogicky aplikovat § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že v tomto případě není užití *analogie legis* na místě, jelikož se v daném případě nejedná o situaci neupravenou zákonem, pročež by bylo zapotřebí aplikovat ustanovení právního předpisu, které je svým obsahem posuzované situaci nejbližší. Zákonodárce stanovil podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění i pro jeho nevydání v tomto směru určitě, jasně a bez legislativních mezer, jež by musely být vyplněny za pomoci *analogie legis*, k níž se ve správním právu přistupuje pouze ve výjimečných případech.
19. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
21. Výrokem III. tohoto rozsudku soud dle § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 13. 11. 2018, č. j. 75 A 28/2018-17. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se sestává z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), a to převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT a doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT, z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 AT a z částky 1 428 Kč ve výši 21 % DPH z částky 6 800 Kč – § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 10. ledna 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)